

Het Boek Daniël - Nummer Negenenveertig

Het onthullen van waarheden: de middernachtsroep, de rol van de islam en het uiteindelijke beproevingsproces in de laatste dagen

Jeff Pippenger

2024-01-13

De toename van kennis die werd voortgebracht toen het visioen van de rivier de Ulai in 1798 werd ontzegd, bracht een beproevingsproces voort dat zijn hoogtepunt bereikte in de beweging van de Middernachtsroep in 1844. De Middernachtsroep van de laatste dagen, die thans wordt ontzegd, is door die geschiedenis voorgesteld en omvat precies dezelfde beproevende waarheden van die geschiedenis, want de boodschap van de Middernachtsroep die nu wordt ontzegd, is een herstel van Millers juwelen.

„De waarheden die wij in 1841, '42, '43 en '44 hebben ontvangen, moeten nu worden bestudeerd en verkondigd. De boodschappen van de eerste, tweede en derde engel zullen in de toekomst met luide stem worden verkondigd. Zij zullen worden gebracht met ernstige vastberadenheid en in de kracht van de Geest.” Manuscript Releases, deel 15, 371.

Het voornaamste thema van de profetische boodschap van de Middernachtsroep van onze tijd is de rol van de islam van de derde wee. De drie weeën van de islam worden alle voorgesteld op de twee tafelen van Habakuk. De boodschap van de Middernachtsroep van de laatste dagen begon ontsloten te worden bij de teleurstelling van 18 juli 2020, toen de vertoef tijd van de laatste dagen aanbrak. Evenals de boodschap van de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis, wordt de boodschap van de laatste dagen geleidelijk ontwikkeld totdat zij het punt bereikt dat wordt voorgesteld door de kampbijeenkomst te Exeter. Op dat punt hebben de maagden óf de olie, óf zij hebben die niet.

Jesaja's wee-uitspraak over de spotters die over het volk van Jeruzalem heersen, maakt duidelijk dat het gezicht voor de dronkaards van Efraïm geworden is als een verzegeld boek. In de passage bij Jesaja moet het werk van het veranderen van een satanisch symbool in een goddelijk symbool, zoals dat in de geschiedenis van het adventisme is volbracht, geacht worden als leem in de hand van de pottenbakker. Dat werk bestond in het vaststellen van de definitie van „het gedurige” als een symbool van Christus, terwijl het een symbool van Satan is. Toen Daniël het woord „tamid” gebruikte als een symbool van het heidendom, koos hij dat woord met een symbolisch doel, want het woord betekent „voortdurend”.

Er zijn drie machten die de wereld naar Armageddon voeren, en de eerste van die drie machten is de draak (het heidendom). De draak begon zijn oorlog tegen God in de hemel. De draak zet die oorlog voort tot aan het einde van het duizendjarige millennium, wanneer hij uiteindelijk wordt vernietigd.

En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volken te verleiden die op de vier hoeken der aarde zijn,

Gog en Magog, om hen tot de strijd te verzamelen; hun aantal is als het zand der zee. En zij trokken op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neer van God uit de hemel en verslond hen. En de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheid. Openbaring 20:7–10.

Het beest (het pausdom), dat de tweede is van de drie machten die de wereld naar Armageddon leiden, en de valse profeet (de Verenigde Staten), de derde van die drie machten, traden beide in de geschiedenis op na de geschiedenis van het kruis, en beide worden vernietigd bij de wederkomst van Christus.

En het beest werd gegrepen, en met hem de valse profeet, die vóór hem tekenen verrichtte, waardoor hij hen verleidde die het merkteken van het beest ontvangen hadden en hen die zijn beeld aanbaden. Deze beiden werden levend geworpen in een poel van vuur die van zwavel brandt. Openbaring 19:20.

Toen Daniël het Hebreeuwse woord „gedurig” koos als symbool van het heidendom (Satan), koos hij een woord dat aanduidde dat het Satan is die voortdurend tegen God heeft gestreden. De twee andere machten zijn slechts gedurende bepaalde tijdsperioden actief in hun strijd tegen God. Daniëls keuze voor het woord „tamid” (gedurig) was doelbewust en nauwkeurig.

Terwijl Jesaja's relaas van wee over hen over wie de Heer de geest van diepe slaap heeft uitgestort en hun ogen heeft gesloten, zich voortzet van hoofdstuk achtentwintig in hoofdstuk dertig, tekent hij op:

Ga nu heen, schrijf het voor hun ogen op een tafel en teken het aan in een boek, opdat het zij voor de toekomstige tijd, voor eeuwig en altoos: Dat dit een wederspanning volk is, leugenachtige kinderen, kinderen die de wet des HEEREN niet willen horen: Die tot de ziensers zeggen: Ziet niet; en tot de profeten: Profeteert ons geen rechte dingen, spreekt tot ons gladde dingen, profeteert bedriegerijen: Wijkt af van de weg, gaat terzijde van het pad, doet de Heilige Israëls ophouden van voor ons. Daarom, zo zegt de Heilige Israëls: Omdat gij dit woord veracht, en vertrouwt op verdrukking en verkeerdheid, en daarop steunt: Daarom zal deze ongerechtigheid u zijn als een breuk die gereed is om te vallen, uitpuilend in een hoge muur, welks instorting plotseling komt, in een ogenblik. En Hij zal haar verbreken gelijk het verbreken van een pottenbakkersvat, dat in stukken geslagen wordt; Hij zal niet sparen, zodat in het verbrijzelen daarvan geen scherf gevonden zal worden om vuur van de haard te nemen, of om daarmee water te putten uit de kuil. Want zo zegt de Heere HEERE, de Heilige Israëls: In bekering en rust zoudt gij verlost worden; in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn: maar gij hebt niet gewild. Jesaja 30:8–15.

De „tafel” die beschreven is, zijn de tafelen van Habakuk hoofdstuk twee, die zo waren opgesteld dat degenen die ze lazen, konden „lopen” en de boodschap verbreiden. Het „boek” dat melding maakte van de „tafel” is Habakuk. De „tafel” uit het „boek” Habakuk vertegenwoordigt een beproevingsproces dat „een weerspanning volk, leugenachtige kinderen, kinderen die de wet des HEEREN niet willen horen” openbaar maakt. Het „weerspanning volk” dat weigert te „horen”, zijn

degenen in Jeremia die weigeren te luisteren naar het geluid van de bazuin van de wachter.

Ook stelde Ik wachters over u aan, zeggende: Luistert naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Jeremia 6:17.

De opstandigen zijn degenen in de geschiedenis van Jesaja en ook in de geschiedenis van Christus die niet wilden horen.

En Hij zeide: Ga heen, en zeg tot dit volk: Hoort gij wel, maar verstaat niet; en ziet gij wel, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen; opdat zij niet met hun ogen zien, en met hun oren horen, en met hun hart verstaan, en zich bekeren, en genezen worden. Jesaja 6:9, 10.

Jesaja's dove rebellen kunnen „horen”, maar zij „horen” niet, en hun weigering om te „horen” openbaart dat zij „niet verstaan”. Het zijn Daniëls goddelozen, die tevens Mattheüs' dwaze maagden zijn, die de toename van kennis, voorgesteld op de „tafel” die in het „boek” van Habakuk wordt vermeld, niet verstaan. Indien Jesaja's dove rebellen zouden horen, zouden zij bekeerd en genezen kunnen worden, maar hun hart is vet geworden, zodat zij de boodschap van de Middernachtsroep niet kunnen verstaan. Jezus gaf een tweede getuigenis aangaande de dove rebellen.

En de discipelen kwamen tot Hem en zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen? Hij antwoordde en zei tot hen: Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven. Want wie heeft, hem zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben; maar wie niet heeft, van hem zal ook afgenomen worden wat hij heeft. Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen: omdat zij ziende niet zien, en horende niet horen, noch ook begrijpen. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld, die zegt: Met het gehoor zult gij horen en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien en geenszins bemerken. Want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn zwaar om te horen, en hun ogen hebben zij gesloten, opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien en met de oren horen en met het hart verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen. Maar uw ogen zijn zalig, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat gij ziet, en het niet hebben gezien; en te horen wat gij hoort, en het niet hebben gehoord. Mattheüs 13:10–17.

De wijzen verstaan het mysterie van de gelijkenissen, dat waarheid is die regel op regel wordt voorgesteld. De wijzen zijn gezegend, want zij zien en horen, en zowel de wijzen als de gezegenden worden beide voorgesteld in Daniël hoofdstuk twaalf. De „wijzen” zijn degenen die de vermeerdering van kennis begrijpen (met hun hart), voorgesteld door de „tafel” die is opgetekend in het „boek” van Habakuk, en de „gezegenden” zijn degenen die wachten.

En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. En van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend

tweehonderdnegentig dagen zijn. Welzalig hij die verwacht en komt tot de duizend driehonderdvijfendertig dagen. Daniël 12:9–13.

De Millerieten begrepen terecht dat de dertienhonderdvijfendertig dagen begonnen toen het heidendom („het dagelijks offer”) in het jaar 508 werd „weggenomen”. De zegen werd beloofd aan hen die in 1843 wachtten. Het woord „komt” in de passage betekent „raakt”. Het jaar 1843 „raakte” het jaar 1844 toen het ten einde liep. Toen het jaar 1843 eindigde, brak de „vertoeftijd” van Habakuk aan, en werd een zegen uitgesproken over hen die wachtten zoals bevolen in het „boek” dat melding maakte van de „tafelen”. Het „boek” van Habakuk gebood hun op het visioen te „wachten”.

Daniël duidt op de geschiedenis van 1798 (de tijd van het einde), toen zijn boek werd ontzegeld, en er toen een drievoudig beproevingsproces werd voortgebracht (gelouterd, en wit gemaakt, en beproefd). Dat proces bereikte zijn voltooiing in de openbaring van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen. Die verborgen geschiedenis bestaat uit de drie wegmerken der waarheid, voorgesteld door de eerste teleurstelling, de boodschap van de Middernachtsroep en de grote teleurstelling. De zegen van het bereiken van de eerste teleurstelling vertegenwoordigt een drievoudig beproevingsproces aan het einde van de geschiedenis van 1798 tot 1844.

De geschiedenis van 1798 tot aan de grote teleurstelling van 1844 is een type van de geschiedenis van 1989 tot aan de spoedig komende zondagswet. Er is een zegen beloofd aan hen die wachten op het visioen dat bij de eerste teleurstelling begon te talmen. De „wijzen” van Daniël twaalf zijn degenen die „gezegend” zijn en die „wachten”. De goddelozen zijn degenen die niet met hun hart „horen” en die niet „zien”. De gehele ervaring van de Milleritische beweging wordt samengevat in Daniëls vier verzen, en die verzen vertegenwoordigen tevens de geschiedenis van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

De heilige geschiedenis die in die vier verzen wordt weergegeven, berust op het begrijpen van de toename van kennis die op de tafelen van Habakuk werd voorgesteld, en van de toename van kennis die Jezus aanwees toen Hij onderwees volgens de methode van regel op regel. Hij bracht gelijkenis op gelijkenis naar voren, om het geheimenis van de profetie aan „de wijzen” uit te leggen. „De goddelozen” in Daniël twaalf begrijpen het niet, en in 2 Thessalonicenzen, hoofdstuk twee, wordt hun gebrek aan begrip voorgesteld als een haat tegen de waarheid, die een krachtige dwaling teweegbrengt. De waarheid die de goddelozen in Paulus’ brief niet liefhebben, was „het gedurige”, en in Daniëls vier verzen is de profetische waarheid die specifiek wordt aangeduid „het gedurige”.

Jezus zei tot de discipelen dat zij zalig waren, en daarmee stelde Hij hen tegenover hen in Jesaja die weigerden te zien en te horen, opdat zij bekeerd zouden worden. Degenen die in Daniël twaalf zalig zijn, zijn zij die wachten. De vier verzen in Daniël hoofdstuk twaalf, evenals de vervulling van die verzen in de geschiedenis van de Millerieten, evenals ook het contrast in Jesaja met een klasse die weigerde te horen en te zien, en eveneens precies hetzelfde onderscheid tussen de twee klassen door Christus, wijzen alle vooruit naar de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen die op 18 juli 2020 aanbrak. Het laatste beproevingsproces van de Milleritische

geschiedenis, dat begon bij de eerste teleurstelling, wordt thans herhaald. Sommigen zullen zien, en anderen zullen weigeren te zien.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn veel mensen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten naar alle kerken gaan.

“Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mannen begeerd hebben te zien de dingen die gij ziet, en zij hebben ze niet gezien; en te horen de dingen die gij hoort, en zij hebben ze niet gehoord’ [Mattheüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen zagen die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden gaan in vervulling; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal, naar Gods beschikking, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël opstaan in zijn plaats, om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

William Miller werd door engelen ertoe geleid te begrijpen dat „het dagelijkse” een symbool was van het heidense Rome. Zuster White bevestigde rechtstreeks dat hij in dat begrip juist was. Dat begrip, dat werd voorgesteld op de „tafelen” die in het „boek” van Habakuk worden vermeld, is „voor de toekomstige tijd”. Het ontzegelen van dat „boek” openbaart „opstandige, leugenachtige kinderen”. „Kinderen” is een symbool van de laatste generatie, zodat de „toekomstige tijd” in de passage van Jesaja specifiek wordt aangeduid als de laatste dagen van het onderzoekend oordeel.

Jesaja verklaart dat de „leugenachtige kinderen” de profetische boodschap zullen verwerpen die wordt voorgesteld op de „tafel” die in het „boek” vermeld staat, want zij zeggen „tot de zieners: Ziet niet; en tot de profeten: Profeteert ons geen rechte dingen, spreekt tot ons gladde dingen, profeteert bedriegerijen.” In 1863 begon het Laodiceïsche adventisme een toenemend proces van vervulling van het verzoek van de leugenachtige kinderen. Dat werk wordt door Jesaja voorgesteld als een verwerping van de oude paden van de Milleritische fundamenten, want zij zeiden: „Ga uit de weg, wijk af van het pad, doet de Heilige Israëls van voor ons ophouden.” Het pad dat de weg is, zijn de oude paden van Jeremia.

Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en bewandelt die; dan zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen die niet bewandelen. Jeremia 6:16.

De verwerping door de „leugenachtige kinderen” van Jeremia’s „oude paden” is de verwerping van de boodschap van de Middernachtsroep, waar de „rust” te vinden is, welke ook de „rust en de verkwikking” is waarnaar zij in Jesaja niet wilden horen, hetgeen eveneens de verkwikking is van de boodschap van de late regen. Die boodschap is de boodschap van de Middernachtsroep, die wordt voorgesteld in de geschiedenis van de Millerieten en uitgebeeld op de „tafelen” die in een „boek” worden vermeld. De verwerping door de leugenachtige kinderen van de boodschap van de Middernachtsroep wordt voorgesteld door hun verlangen om „de Heilige Israëls voor hun

aangezicht te doen ophouden”. Ellen White’s eerste visioen, dat Alpha en Omega zeer zeker zouden aanwenden om het einde voor te stellen, duidt het pad der rechtvaardigen aan, merkt het licht aan het begin ervan op, en wijst aan wie het is die „de wijzen” leidt tot aan het einde van het pad.

„Achter hen was aan het begin van het pad een helder licht geplaatst, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. Dit licht scheen over de gehele lengte van het pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.

‘Indien zij hun ogen gericht hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar weldra werden sommigen vermoeid en zeiden dat de stad nog ver weg was en dat zij verwacht hadden daar reeds eerder te zijn binnengegaan. Dan bemoedigde Jezus hen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: “Halleluja!” Anderen verloochenden roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest die hen zo ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volkomen duisternis achterbleven, en zij struikelden, verloren het zicht op het doel en op Jezus, en vielen van het pad af, naar beneden in de donkere en goddeloze wereld daaronder.’ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Het was het licht van de Middernachtsroep in het begin en bij het einde. Het was Jezus (de Heilige Israëls) van Wie zij wensten dat Hij ophield vóór hen te zijn. Het licht van Jezus’ heerlijke rechterarm was het licht van de Middernachtsroep, zoals voorgesteld op de „tafelen” die in het „boek” werden vermeld. De verwerping door de „leugenachtige kinderen” van de boodschap van de Middernachtsroep van Christus, en van het pad waarop zij moesten wandelen, bracht Gods oordeel over hen, toen zij van het pad afvielen. De „hoge muur” die plotseling wordt verbroken, is de „muur” van de scheiding tussen kerk en staat, die bij de spoedig komende zondagswet wordt vernietigd. Dat oordeel komt „plotseling, in een ogenblik”, en het zal zijn „als het verbreken van een pottenbakkersvat, dat in stukken gebroken wordt”. Het is het oordeel dat samenhangt met het ondersteboven keren van het satanische symbool van „het dagelijkse” en het identificeren daarvan als een symbool van Christus.

Waarlijk, uw omkering van de dingen zal geacht worden als het leem van de pottenbakker; want zal het maaksel van hem die het gemaakt heeft zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? Of zal het geformeerde van hem die het geformeerd heeft zeggen: Hij had geen verstand? Jesaja 29:16.

Het „dagelijks” is de profetische waarheid die de vier verzen in Daniël twaalf met elkaar verbindt, welke het onderscheid aanwijzen tussen de goddelozen en de wijzen. Het „dagelijks” is de waarheid die gehaat wordt door hen die in 2 Thessalonicenzen een krachtige dwaling ontvangen. Het „dagelijks” vertegenwoordigt het verlangen van de „leugenachtige kinderen” om de Heilige Israëls uit hun weg te doen. En hun straf wordt voorgesteld door het verbreken van een pottenbakkersvat, en wat overblijft is een afbeelding van de verloren toestand van de dwaze maagden, want onder de gebroken en overgebleven stukken van het verbrijzelde pottenbakkersvat zal „niet gevonden worden” „een scherf om vuur van de haard te nemen, of om daarmee water uit de kuil te scheppen.”

Zowel „vuur” als „water” zijn symbolen van de Heilige Geest, evenals de olie in de gelijkenis van de tien maagden. Wanneer de Middernachtsroep plotseling, in een ogenblik, komt, zoals zij deed op de kampbijeenkomst te Exeter in augustus 1844, zal het voor de „leugenachtige kinderen” onmogelijk zijn enige olie (water of vuur) te vinden. Na de eerste teleurstelling werden zij geroepen om „terug te keren”, zoals Jeremia, maar zij weigerden.

Uw woorden werden gevonden, en ik at ze op; en Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap van mijn hart; want ik ben naar Uw Naam genoemd, o HEERE, God der heirscharen. Ik zat niet in de vergadering der spotters, noch verheugde ik mij; ik zat alleen vanwege Uw hand, want Gij hebt mij met verontwaardiging vervuld. Waarom is mijn pijn bestendig, en mijn wond ongeneeslijk, die weigert genezen te worden? Zult Gij voor mij waarlijk zijn als een leugenachtige beek, als wateren die teleurstellen? Daarom, zo zegt de HEERE: Indien gij terugkeert, dan zal Ik u wederbrengen, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke afscheidt van het verachtelijke, zult gij als Mijn mond zijn; laten zij tot u terugkeren, maar gij, keer niet tot hen terug. En Ik zal u voor dit volk maken tot een versterkte koperen muur; en zij zullen tegen u strijden, maar u niet overmogen; want Ik ben met u om u te verlossen en u te bevrijden, spreekt de HEERE. En Ik zal u redden uit de hand der goddelozen, en Ik zal u verlossen uit de hand der geweldenaars. Jeremia 15:16–21.

Jeremia vertegenwoordigt hen die na de eerste teleurstelling terugkeerden. Degenen die zich begaven in het werk van het scheiden van „het kostelijke van het snode”, opdat zij „voor” de HEERE zouden „staan” en als de „mond” des HEEREN zouden zijn. Zij zijn degenen die in Daniël hoofdstuk negen worden voorgesteld als mensen die hun verstrooide toestand begrijpen en vervolgens het gebed van Leviticus zesentwintig bidden. Zij zijn degenen die worden voorgesteld door de wachters van Daniël, Jeremia en Habakuk, die in tegenstelling staan tot de „leugenachtige kinderen”. De „leugenachtige kinderen” werden eveneens aangesproken door „de Heilige Israëls”, toen Hij zei: „door wederkeer en rust zoudt gij behouden worden; in stilheid en in vertrouwen zou uw sterkte zijn; maar gij hebt niet gewild”.

Millers juwelen zijn de waarheden die worden voorgesteld op de tafelen van Habakuk, welke de beproeving vertegenwoordigen van de boodschap van de Middernachtsroep die twee klassen van aanbidders voortbrengt. Het symbool van de opstand die zich tegen die juwelen openbaart, is „het dagelijkse”. Miller was nauwkeurig in zijn begrip van „het dagelijkse”, maar zijn begrip werd beperkt door de geschiedenis waarin hij leefde, en de juwelen die hij gewoon was op de tafel in het midden van zijn kamer te plaatsen, schijnen nu tienmaal helderder dan toen Miller ze voor het eerst op zijn tafel plaatste. Zij bevinden zich nu in een groter kistje, want het kistje vertegenwoordigt nu niet alleen de Bijbel, zoals het deed in Millers tijd, maar het vertegenwoordigt nu zowel de Bijbel als de Geest der Profetie.

Deze twee getuigen brengen het toetsende licht in de laatste dagen voort, en deze twee getuigen worden in de laatste dagen een voornaam strijdtoneel. Miller zag de strijd, want in zijn droom namen zij zijn kistje (de Bijbel) en scheurden het uiteen. Johannes, die „de wijzen” in de laatste dagen vertegenwoordigt, „was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en om het getuigenis van Jezus Christus.” Johannes werd vervolgd omdat hij de boodschap van zowel de

Bijbel als de geschriften van Ellen White geloofde.

In het volgende artikel zullen wij de beschouwing voortzetten van de waarheden die worden voorgesteld door het visioen van de rivier de Ulai, dat in 1798 werd ontsloten.

„Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, tenzij wij zouden vergeten de weg waarop de Heer ons heeft geleid, en Zijn onderwijzing in onze geschiedenis van het verleden.” Life Sketches, 196.